

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/633/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811207780
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3811207780.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa N., zastúpeného E. proti odporcovi E., zastúpený B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu J., zastúpené B., o zaplatenie 4.513,30 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa, odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 16. mája 2013, č.k. 12C/76/2012-133, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh navrhovateľa zamietnutý a rozhodnuté, že navrhovateľovi sa náhrada trov konania nepriznáva, p o t v r d z u j e .

Výrok o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania m e n í tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania vo výške 708,50 Eur, do troch dní, k rukám právneho zástupcu B.. Q. R..

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania v sume 168,82 Eur, do troch dní, do rúk právneho zástupcu B.. Q. R..

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia 4.513,30 Eur s prísl. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z., § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008, uzavretej medzi postupcom, A. a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi. Právny predchodca navrhovateľa (A.) a odporca uzavreli dňa 16.06.2003 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol odporcovi poskytnutý úver vo výške 100.000,- Sk s mesačnými splátkami vo výške 2.270,- Sk. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá dňa 20.07.2003, konečná splatnosť úveru dňa 20.05.2018, splatnosť úrokov v posledný deň kalendárneho mesiaca, výška úrokovej sadzby 11,30 % ročne, poplatok za poskytnutie úveru vo výške 2 % z výšky úveru splatný pri podpise Zmluvy a poplatok za správu úveru vo výške 100,- Sk štvrťročne. Svoje zmluvné povinnosti si odporca riadne neplnil, dostal sa do omeškania a ku dňu postúpenia pohľadávky, teda ku dňu 22.10.2008, podľa tvrdenia navrhovateľa, dlhoval odporcu sumu 5.369,28 Eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 3.181,48 Eur, z riadneho úroku vo výške 6,69 Eur a z vyčíslených úrokov z omeškania ku dňu postúpenia vo výške 2.181,10 Eur. Z Dohody zo dňa 19.08.2009 mal súd prvého stupňa za preukázané, že ako veriteľ na dohode je uvedený navrhovateľ a ako dlžník odporca. V bode 2 Dohody

je uvedené, že odporca uznáva čo do právneho dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe Zmluvy. Celková dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 3.015,53 Eur, z ostatného príslušenstva a z nákladov na inkasné konanie vo výške 149,37 Eur. Právny zástupca odporcu, ako aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu namietal, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil veriteľ pre dlžníka a dlžník nemá možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jeho obsah, táto dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej lehoty formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku, ktoré sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, a preto sú neplatné. Súd prvého stupňa právny vzťah medzi účastníkmi konania, založený zmluvou, považoval jednoznačne za zmluvu o úvere a súčasne za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z. z., účinnú v čase uzavretia zmluvy, uvádza, že predmetnú zmluvu, uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami, možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Na tomto mieste považuje súd za potrebné uviesť, že zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z. z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až § 60 Občianskeho zákonníka je potrebné, vzhľadom na ich systematické zaradenie do Občianskeho zákonníka, aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch. Vyplýva to i zo znenia § 54 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, podľa ktorej možno vyvodiť, že spotrebiteľ si zmluvou nemôže zhoršiť postavenie, ktoré by inak mal pri aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka ako celku. V tejto súvislosti ešte súd dodáva, že v zmysle § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinného ku dňu uzavretiu zmluvy, na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, použijú sa primerane ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj táto, v čase uzavretia zmluvy platná a účinná norma, viedla za použitia výkladového pravidla „argumentum a contrario“ súd podporne k záveru, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka, vzťahujú sa príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (nie Obchodného zákonníka). Nakoniec, v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa (od akýchkoľvek, t. j. aj od všeobecných ustanovení, a teda i od ustanovení o premlčaní). Nakoľko v konaní odporca, ako i vedľajší účastník na strane odporcu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzniesli námietku premlčania navrhovateľom uplatneného nároku, súd prvého stupňa sa zaoberal otázkou, či nárok navrhovateľa je premlčaný. Uviedol, že z vyjadrenia právneho zástupcu navrhovateľa, ale i z výpisu z účtu, resp. z listu adresovaného A. odporcovi, mal zistené, že právny predchodca navrhovateľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňom 30.09.2005. Na predmetný vzťah a právo navrhovateľa súd prvého stupňa aplikoval premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je 3-ročná. I keď účastníci uzavreli zmluvu o úvere podľa Obchodného zákonníka, ktorá ako typ zmluvy je absolútnym obchodom, zároveň táto zmluva spadá pod úpravu spotrebiteľských zmlúv podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ako i zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru súdu, i keď premlčanie práva zo spotrebiteľskej zmluvy nie je predmetom zmluvných dojednaní, použitie ustanovení o premlčaní podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, tak ako súd podrobne uviedol vyššie, vzhľadom na to, že spotrebiteľská zmluva je inštitútom občianskeho práva a požíva ochranu podľa zásad občianskeho práva, je nevyhnutné. Navrhovateľovi uplynula trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde pred podaním návrhu na súd. Návrh vo veci samej podal teda navrhovateľ na súd po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, preto súd jeho návrh zamietol ako premlčaný. Keďže došlo k premlčaniu istiny, dochádza k premlčaniu aj jej príslušenstva, a to zmluvných úrokov, ktoré boli splatné spolu so splátkou istiny, ako i úrokov z omeškania. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 502,92 Eur, na účet právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav. Zdôraznil, že v danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase

uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Poukázal na článok 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej odporca potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, to znamená, v danom prípade nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka, a to, že záväzok uznaný odporcom čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Úprava, obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka, spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátenej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Vyslovil názor, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a neprimeranej ochrany spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Vyslovil názor, že odporca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Uviedol, že takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec nie je možné hodnotiť ju ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň vyslovil nesúhlas s tým, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi. Poukazoval na to, že odporca si zvolil právneho zástupcu až potom, ako do konania vstúpil vedľajší účastník, zastúpený tým istým právnym zástupcom. Zastával názor, že vyjadrenia, či už písomne alebo ústne podané v mene odporcu alebo vedľajšieho účastníka, sú obsahovo v zásade podobné, nie sú v nich uvedené žiadne nové skutočnosti, a teda nespĺňajú požiadavku účelnosti. Nevidel dôvod na priznanie trov právneho zastúpenia odporcu za účasť na pojednávaní. Mal za to, že nakoľko sa predmetného pojednávania zúčastnil aj vedľajší účastník zastúpený tým istým právnym zástupcom, ide o neúčelne vykonaný úkon právnej služby, za ktorý nemala byť odporcovi priznaná odmena v podobe trov právneho zastúpenia. Úkony, vykonané právnym zástupcom odporcu, považuje za účelové. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrhu vyhovel v plnom rozsahu, resp. aby rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti rozsudku vo výroku, ktorým bola navrhovateľovi uložená povinnosť zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca, ako aj vedľajší účastník na strane odporcu, ktorí sa domáhali zmeny napadnutého rozsudku tak, že navrhovateľovi bude uložená povinnosť zaplatiť odporcovi trovy prvostupňového konania vo výške 283,23 Eur a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu 620,51 Eur. Namietali, že z odôvodnenia rozsudku nie je úplne zrejmé, za ktoré úkony bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia, keď odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania iba za 3 úkony právnej služby i napriek tomu, že vo veci právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka uskutočnil 4 úkony právnej služby (prevzatie zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, vyjadrenie zo dňa 12.10.2012, vyjadrenie zo dňa 28.11.2012, zastupovanie na meritórnom pojednávaní dňa 16.05.2013, v ktorých náhradu riadne uplatnil a vyčíslil v písomnom podaní zo dňa 17.05.2013 spolu v sume 903,74 Eur). Uplatnili si aj náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca a vedľajší účastník na strane odporcu v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu potvrdil a zaviazal navrhovateľa aj na náhradu trov odvolacieho konania. V podanom vyjadrení zdôraznili, že dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 19.08.2009 je formulár, ktorý vopred pripravil navrhovateľ ako veriteľ pre žalovaného spotrebiteľa ako dlžníka, prípadne osobu pristupujúcu k záväzku a dlžník nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Uviedli, že akékoľvek argumentačné snahy navrhovateľa o spochybňovanie vyššie uvedeného právneho a skutkového stavu sú iba jeho účelovou snahou vyhnúť sa tomu, aby navrhovateľ v rámci svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv bol považovaný za dodávateľa, teda, aby sa navrhovateľ vyhol tomu, že „dohodu“ súd podrobí kontrole podľa ustanovení spotrebiteľských predpisov. Táto dohoda je k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom. Obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ako neprijateľné sú obe zmluvné podmienky obsiahnuté vo forme dohody absolútne neplatné a zároveň sú pre spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Návrh na uzatvorenie formulára Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nikdy nevychádza od spotrebiteľa. Konanie žalovaného spotrebiteľa je vždy iba reakciou na predchádzajúcu aktivitu zo strany inkasnej spoločnosti navrhovateľa. Tento prostredníctvom siete svojich dílerov, zamestnancov a splnomocnencov kontaktuje dlžníkov s tým, že osloveným osobám je ponúkaný splátkový kalendár, ktorý má im alebo ich rodinným príslušníkom „pomôcť“ vyhnúť sa exekučnému vymáhaniu. V skutočnosti sa takýmto osobám predkladá pod zámienkou uzavretia splátkového kalendára dohoda o

uznaní a splácaní dlhu, ktorej významu a zamýšľaným právnym dôsledkom oslovené osoby nerozumejú. K dohode, ktorej cieľom má byť získanie splátok pre spotrebiteľa, sa dokonca niekedy neuvádza ani výška splátky. Je zjavné, že pracovníci navrhovateľa sú pri získaní podpisov na formulárových dohodách mimoriadne úspešní a pravdepodobne aj mimoriadne motivovaní svojim zamestnávateľom. Zdôraznili, že navrhovateľ neuzatvára formulárové dohody sporadicky, ale že navrhovateľ formulárové dohody uzatvára hromadne a plánovito v desaťtisícoch prípadoch. Pracovníci navrhovateľa postupujú plošne non lege artis a dlžníkov nepoučujú o premlčaní záväzku, resp. už vôbec nie o podstate samotného premlčania. Ide teda o nekalú obchodnú praktiku. Spotrebiteľ chcel splátky, avšak musel podpísať celý formulár, pričom ani len netušil význam toho, čo podpisuje. Uzavreli, že v predmetnej veci sa navrhovateľ nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej dohody, a teda ani právnych účinkov z nej plynúcich, ani s poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné vo veci samej potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne a vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania zmeniť. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vo veci samej vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil navrhovateľ pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že odporca bol dlžníkom právneho predchodcu navrhovateľa A., a to na základe zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.06.2003. Navrhovateľ na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22.10.2008 nadobudol pohľadávku, pričom právny predchodca navrhovateľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňom 30.09.2005.

Medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku dňa 19.08.2009, ktorou odporca uznal čo do právneho dôvodu a výšky záväzok voči navrhovateľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy, uzatvorenej s pôvodným veriteľom, pričom dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 3.015,53 Eur (90.845,86 Sk) a nákladov na inkasné konanie vo výške 149,37 Eur (4.499,92 Sk).

V bode 3 Dohody odporca vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Súd prvého stupňa vyslovil, že právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom sa spravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka a právnymi predpismi upravujúcimi právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Uznanie dlhu odporcom považoval súd za právne neúčinné, pretože v konaní nebolo preukázané, že odporca vedel o premlčaní dlhu, tak ako to vyžaduje § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu navrhovateľ podal žalobu uplatnenú dňa 16.05.2011 po uplynutí všeobecnej premlčacej doby s tým, že uplatnená pohľadávka bola splatná dňa 30.09.2005. Zámer navrhovateľa dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto inštitútu - nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Konštatoval, že uznať možno aj premlčaný dlh, ale uznávací prejav dlžníka má právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný, čo v tomto prípade navrhovateľ nepreukázal. Ako vyplýva z obsahu podaného odvolania, navrhovateľ tento záver prvostupňového súdu spochybňuje, namieta nesprávne právne posúdenie veci, zastáva názor, že v danom prípade došlo k uznaniu dlhu, pričom uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. Pokiaľ ide o úpravu obsiahnutú v ust. § 558 Občianskeho zákonníka, táto úprava spája vedomosť

toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu je dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika neplatná, nárok navrhovateľa je premlčaný, a preto bola dôvodne uplatnená námietka premlčania.

Nekalou obchodnou praktikou je vždy konanie dodávateľa majúce vplyv na ekonomické správanie a rozhodovanie spotrebiteľa a implikujúce rozpor s požiadavkou odbornej starostlivosti (a dobrými mravmi). Pri posudzovaní otázky platnosti právneho úkonu v súvislosti v jeho existenčnom súvisi s použitím nekalých obchodných praktík a neprijateľných zmluvných podmienok možno postupovať podľa všeobecných ustanovení o právnych úkonoch a v tomto kontexte dospieť k záveru, že neplatný bude právny úkon aj vtedy, ak uzavretie spotrebiteľskej zmluvy bolo dosiahnuté použitím nekalej obchodnej praktiky, ktorá mala dosah na vôľu spotrebiteľa zmluvu uzavrieť, a to bez ohľadu na to, či zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. V posudzovanej veci bolo nepochybne dokazovaním, vykonaným pred prvostupňovým súdom, preukázané, že uznávacie prehlásenie odporcu a vyhlásenie o vedomosti premlčania dlhu a jeho následkoch bolo navrhovateľom vynútené okolnosťami, za ktorých bola dohoda uzavretá, čo vyplynulo z výpovede odporcu pred súdom prvého stupňa, ktorý uviedol, že pracovníkovi navrhovateľa pod nátlakom podpísal splátkový kalendár, hoci mu tvrdil, že nemá z čoho splácať, lebo má podporu v nezamestnanosti, tak podpísal dohodu, hoci túto neprečítal, lebo nechcel robiť „cirkus na verejnosti“. Žiadna dohoda o splátkach sa neuskutočnila, čoho dôkazom je skutočnosť, že v dohode žiadna výška splátky uvedená nie je. O premlčaní nebol vôbec informovaný.

Pokiaľ ide o dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky sa už ustálila v názore, že ide o formulárový (navrhovateľom vopred pripravený) dokument, ktorý má zdanlivo pôsobiť ako ústupok odporcovi vo forme povolenia splátok dlhu, ktorého skrytým cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a pristúpenie k záväzku, a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie žalobného nároku, ako aj dosiahnutie súhlasu s rozhodcovskou doložkou. Z textu Dohody je zrejmé, že ide o formulár, ktorý navrhovateľ používa (sú v ňom vopred predformulované jeho údaje) vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov (údaje o dlžníkoch a jednotlivých záväzkoch sú následne dopisované do formulára rukou). Uznanie záväzku je tak cieľ sledovaný navrhovateľom a nie žalovaným spotrebiteľom, keďže ide o predformulované tlačivo a dlžník pri uzatváraní takejto dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. V danom prípade sa podľa výpovede odporcu uzavretie dohody odohralo v aute s tým, že pracovník navrhovateľa sa ponáhal za ďalším klientom, celkový priebeh podpisovania bol rýchly, okolnosti dohody žalovaný spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, dohodu podpísal, hoci si ju neprečítal a až doma si uvedomil, že urobil chybu, nemal nič podpisovať a reálne nemá z čoho dlh splácať.

Pokiaľ ide o argument navrhovateľa v podanom odvolaní ohľadne účinkov uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka a účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, s týmito právnymi názormi sa odvolací súd stotožňuje, nemajú však za následok nesprávne právne posúdenie žalobného nároku. V zmysle ust. § 558 Občianskeho zákonníka uznaný môže byť aj dlh premlčaný. Takéto uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania iba vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napríklad, že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie uvedené právne účinky. Aj uznanie premlčaného dlhu zakladá len vyvrátiteľnú domnienku. Dlžník sa tu môže brániť námietkou, že dlh nevznikol, alebo že v čase uznania neexistoval. Nemôže sa však brániť námietkou premlčania. Od účinkov uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka treba odlišovať účinky takéhoto uznania na beh premlčacej doby. Písomné uznanie dlhu čo do dôvodu i výšky má podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka za následok, že plynutie pôvodnej premlčacej doby sa preruší a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba (Jaromír Svoboda a kolektív, Občiansky zákonník.komentár a súvisiace predpisy. V. vydanie Eurounion, 2005, 509 s.)

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil.

Odvolanie navrhovateľa, ako aj odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu, smerovalo aj proti výroku o trovách prvostupňového konania. V napadnutom výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania rozhodnutie okresného súdu správne nebolo, i keď vychádzal zo správnej aplikácie ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V danej veci súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, preto správne na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má potom nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporcovi zaplata 4.513,30 Eur s prísl. Súd prvého stupňa návrh zamietol a odvolacím súdom bolo zamietnutie návrhu potvrdené. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že odporca mal vo veci plný úspech, preto v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný nahradiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu preto súd prvého stupňa náhradu trov konania priznal správne, avšak pochybil pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia. Navrhovateľ v konaní úspešný nebol, jeho návrh bol v celom rozsahu zamietnutý, preto mu náhrada trov prvostupňového konania, ako správne rozhodol súd prvého stupňa, neprináleží.

Pokiaľ sa navrhovateľ nestotožnil s povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcu), či mu v prípade úspechu odporcu nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom.

Podľa názoru odvolacieho súdu aj vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47 ods. 2.

Pre rozhodovanie v danej veci má zásadný význam posúdenie dôvodnosti a účelnosti úkonov vykonaných právnym zástupcom odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že účastníkovi konania je možné priznať len náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Vedľajší účastník vstúpil do predmetného konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporcu, účelne a úspešne bránil v konaní jeho práva. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil dňa 27.09.2012 a dňa 15.10.2012 doručil súdu prvého stupňa písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom kvalifikovane vzniesol námietku premlčania, dňa 28.11.2012 doručil súdu prvého stupňa ďalšie vyjadrenie, v ktorom sa bližšie zaoberal dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu a prostredníctvom právneho zástupcu sa zúčastnil na pojednávaní dňa 16.05.2013. Okresný súd aj na tieto argumenty vedľajšieho účastníka prihliadal a návrh zamietol, preto nie je dôvod na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Čo sa týka trov právneho zastúpenia za úkon právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď odporcovi aj vedľajšiemu

účastníkovi na strane odporcov priznal trovy právneho zastúpenia za predmetný úkon, nakoľko podaniu vo veci samej (napríklad vyjadrenie k návrhu na začatie konania) predchádza porada s klientom, oboznámenie sa s vecou, rozборе a analýze veci, prevzatie zastúpenia s každým klientom individuálne. Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia za jednotlivé vyjadrenia, odvolací súd má za to, že vyjadrenie, podané v mene vedľajšieho účastníka na strane odporcu, ako aj vyjadrenie v mene odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu spĺňa požiadavku účelnosti, nakoľko tieto vyjadrenia nie sú obsahovo totožné a obsahujú dôslednú právnu argumentáciu v danej veci, nejde tak o opakujúci sa právny úkon.

Čo sa týka účelnosti trov právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní, odvolací súd konštatuje, že právny zástupca sa síce zúčastnil na pojednávaní dňa 16.05.2013 ako v mene odporcu, tak aj v mene vedľajšieho účastníka, avšak nemožno hovoriť o neúčelne vykonanom úkone právnej služby, keďže na pojednávaní sa vo všeobecnosti vyžaduje prítomnosť účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov, ide o úkon právnej služby v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a právny zástupca na pojednávaní hájil práva odporcu. V zmysle uvedeného má odvolací súd za to, že úkony spoločného právneho zástupcu v danom prípade nemožno považovať za neúčelné navyšovanie trov konania.

Pokiaľ ide o hospodárnosť vedenia konania s poukazom na účelnosť vynaložených trov konania, a to náklady spojené s cestovným a stratou času, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné hovoriť o účelne vynaložených trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a odporcu, pričom práve účelnosť vynaložených trov je základným predpokladom pre priznanie náhrady v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Neúčelnosť vynaložených trov spočíva v tom, že vedľajší účastník a odporca si za právneho zástupcu zvolili advokáta, so sídlom v L., rovnako tak si aj tento právny zástupca zvolil za svojho substitúta advokáta, sídliaceho v L., teda osobu, sídliacu v značnej vzdialenosti od obvodu súdu, prejednávajúceho vec v prvom stupni.

Odvolací súd je toho názoru, že slobodu voľby advokáta, vyplývajúcu z práva na právnu pomoc v zmysle článku 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nie je možné vnímať ako úplne bezbrehú. V danom prípade nejde o spor, ktorý by bol nejakým spôsobom náročný, či komplikovaný, čo by za určitých okolností mohlo odôvodňovať voľbu advokáta aj zo vzdialenejšieho miesta od sídla príslušného súdu.

Náhrada trov konania odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 708,50 Eur. Ide o trovy právneho zastúpenia odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu za právne zastúpenie spoločným právnym zástupcom B.. Q. R. z hodnoty pohľadávky 4.513,30 Eur, odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení predstavuje 161,01 Eur a odmena za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri zastupovaní viacerých osôb podľa § 13 ods. 2 vyhlášky predstavuje 161,01 Eur (161,01 Eur - 50 % x 2). Jedná sa o odmenu za úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky za prevzatie a prípravu zastúpenia vo výške 161,01 Eur a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,63 Eur za zastupovanie vedľajšieho účastníka, podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky za vyjadrenie z 15.10.2012 vo výške 161,01 Eur a režijný paušál vo výške 7,63 Eur za zastupovanie vedľajšieho účastníka, podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky za vyjadrenie z 28.11.2012 vo výške 161,01 Eur a režijný paušál vo výške 7,63 Eur za zastupovanie vedľajšieho účastníka, podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky za účasť na pojednávaní dňa 16.05.2013 vo výške 161,01 Eur (161,01 Eur - 50 % x 2) a režijný paušál 7,81 Eur za zastupovanie odporcu a vedľajšieho účastníka.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov prvostupňového konania zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 168,82 Eur za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri

zastupovaní odporcu a vedľajšieho účastníka, spolu
28.08.2013 161,01 Eur + režijný paušál 7,81 Eur.

za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.